

रितं आभाळ

जमिनीतून दिवे उगवतात तेव्हां...
डोंगर दुधात न्हात असतात.
अव्यक्त प्राक्तनाला हाताशी धरून
उसवलेल्या वेदनेसारखा अंधार
हळू हळू माती होतो.
आम्ही मात्र वांझ आभाळासारखे रिते !
कबरी, कबरीवर इतिहासाची नोंद करून
आजचे मुसाफिर उद्याचे प्रेषित होतात आणि
पिऊन टाकतात हा अंधार.
आमचं आभाळ आम्ही या
अंधारावरच उसवतो आणि
पोसतो या मातीच्या कबरीना.
आभाळाचं रितेपण हळू हळू
आमच्या डोळ्यात उतरतं... तसंच पोटात ही...।
आणि मग आमच्या डोक्यातून उगवतात काजवे
जमिनीतून उगवलेल्या दिव्यांच्या मुळांना धरून
आम्ही हळूच डोकं वर काढतो.
आमचं आभाळ कधीच मावळलेलं असतं
स्वतःच्याच कबरीला कवटाळून
आम्ही वितळतो मातीत... आणि
होतो उद्याचे प्रेषित
कबर उचलून चालू लागतो.
दुधात न्हालेल्या डोंगरावर पाय ठेवून
रितं आभाळ होऊन जातो..
रितं आभाळ होऊन जातो...

– अशोककुमार त्रिभुवन
(‘आभाळझुला’ या कवितासंग्रहात्तन)